

szám.

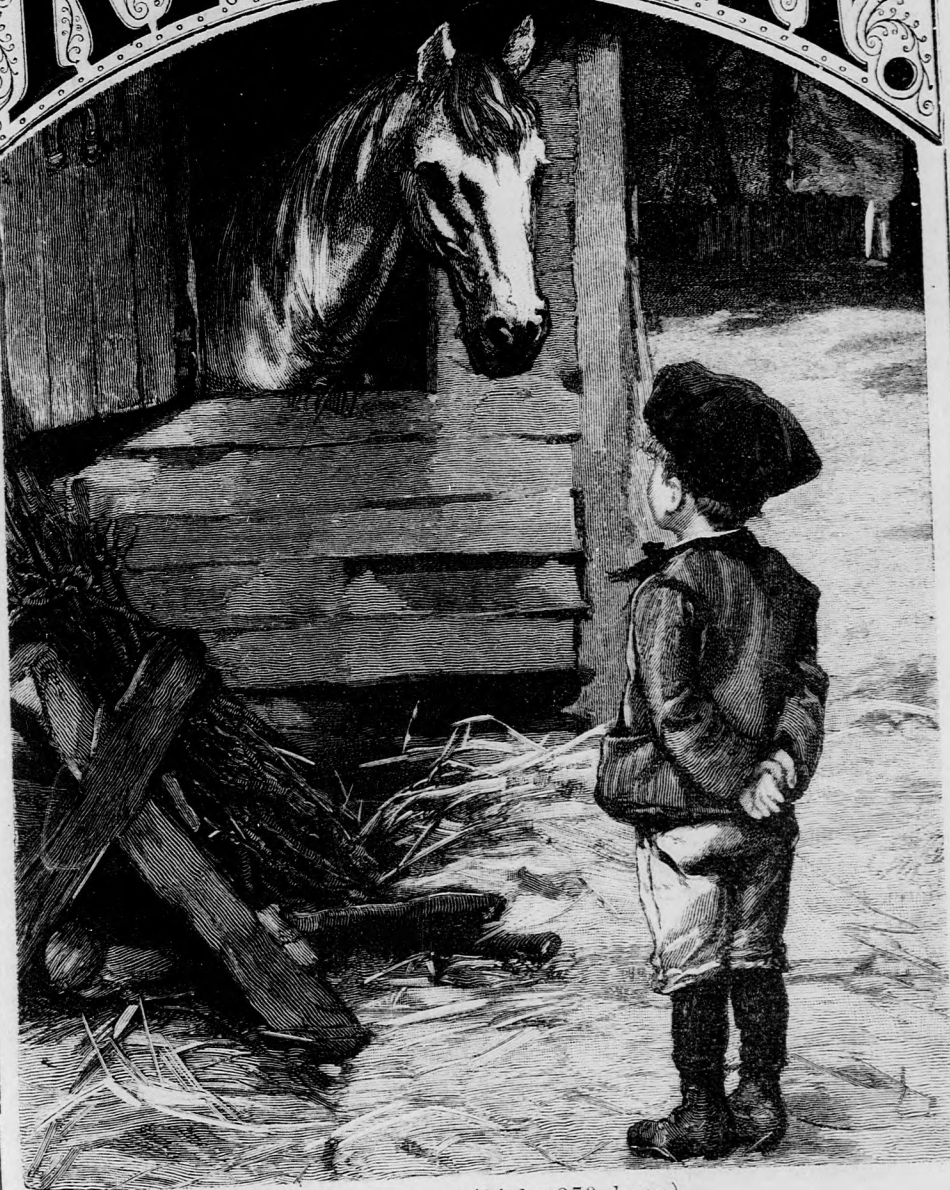
megfej-
póstán,
zakáll
tisztán
a saját
kezzél
ak egy
szép
veled-
lapon
névre
smidt
ltak el
amald,
zonnal.
akarod
lejét is
oz kell
yokkal
tételek
gyobb
helyen
jváry
átszik,
zas be-
soraid
egbiz-
lálász a
. Még
nem 2,
A rejt-
em. —
atalhoz
lon. —
redülni
köze a
enyhiti
nyi ze-
hang-
kisére-
a kitar-
bb. —
Siket-
Annál
eretetét
mely a
sodból,
rttettem
beszélő
ulyát, s
fogod

s levele

F. b.

m épület.
n.

KIS TRAP

VIGASZTALÁS. (Lásd a 279. lapon.)

XXXV. kötet, 18. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon,

1888. október 28-án.

A CSODÁLATOS PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

BOHÓ kicsike egy csöppet sem bánta ezt. Így legalább megteheti, amit máskor nem tehet: arra megy, a merre neki tetszik. És mindjárt el is tökélte, hogy átmegy az utca tulsó felére.

Ez pedig nagy városban, ahol sok kocsis jár, veszedelmes az olyan kis gyermeknek. Veszedelmes lett Évikének is. Az utca közepén volt, mikor jobbról is, balról is gyorsan vágatva közeledtek kocsik. Évike nem tudott kitérni, az emberek ijedten kiáltoztak s erre Szidike is, Ödön is, az apa is oda pillantottak. Nagy rémületökre épen azt látták, amint Évike, menekülni akarván a robogó kocsis elöl, megbotlott és végig esett a földön. Most már rögtön rágázol a ló!

Szinte elhült bennünk a vér, szólni sem tudtunk, látnunk kellett, hogy tiporja agyon a ló a mi kedves kicsikénket, aki nem tud gyorsan föltápáskodni és félreugrani. Borzasztó egy pillanat volt. De csak egy pillanat. Mert épen ekkor, mint a villám, ott termett egy fiú, megragadta Évikét és félrevonszolta. Évike meg volt mentve. Az emberek kiáltoztak, éljeneztek a derék fiúnak.

Mi is rögtön ott termettünk, meg tapogattuk Évikét, csakugyan nincs-e semmi baja, azután megmentője felé fordultunk. És ekkor láttuk, hogy ez nem más, mint Évikének az a minapi jó barátja.

Apácska egészen meghatva lépett hozzá, megölelte s így szólt:

— Kedves, derék fiú! Megmentetted leánykámat s én örökre hálás leszek. Mi a neved, kedves fiam?

A fiú felelt valamit, de oly félénken, zavarodottan és halkán, hogy egyikünk sem értette. Apánk úgy félig-meddig hallotta, lehajolt hozzá és kérdé:

— Hogy? Beregi?

— Nem... Peregi, felelé ismét halkán és fülíg pirult, mintha bizony valami röstelni valója lett volna benne, hogy kérdezik. Szinte látszott rajta, hogy menekülni szeretne; nem tetszik neki, hogy körül fogják, kérdezzetik. Nagyon félénk, bátortalan fiúnak látszott, ami nekünk nem tetszett, mert mi őt valami jeles és nevezetes hősnek képzeltük. Apácska azonban nem vette rossz néven szerénységét, sőt nagyon elégedetten simogatta meg a derék fiú arcát s így szólt hozzá:

— Amit tettél, az nagyon derék, bátor tett volt. Köszönöm, kedves fiam.

Megint elvörösödött, mint valami szégyenlős leányka s pirulva, akadozva mondá:

— Oh kérem... nincs miért... csak kötelességemet tettem, én voltam legközelebb... ha más lett volna közel, szintén megtette volna.

Ez már csakugyan tulságos szerénység volt s apánk alkalmasint ilyenformát akart neki mondani, de ekkor egy kis időre másfelé fordult figyelmünk. A kis Évike csak nagy nehezen tért magához ijedelméből, még azzal sem törődött egy csöppet sem, hogy az ő sokat emlegetett barátja van ott, nem is igen tudta, hogy ez mentette meg; hanem amint végig nézett magán hirtelen sirva fakadt, mert

azt vette észre, hogy a nagyésésben szép ruhácskája elszakadt.

— Az még nem nagy baj, vigasztalta apácska. Szerencse, hogy igazi bajod nem történt. Ezt a kis szakadást össze lehet varrni.

— Persze, szólt Szidike, most hamarjában pedig össze tűzzük. Van nálam gombostű. Megállj csak, mindjárt rendben lesz.

Szidike rendbe hozta a kicsike ruháját s mikor ez megvolt, Évike mindnyájunk örömeire ismét mosolygott. Nem volt tehát semmi baja.

— Most pedig köszönd meg szépen jó barátodnak, hogy megmentett, mondá ekkor apácska.

Meg is tette volna Évike szívesen, de amint körülnéztünk, új barátunkat nem láttuk sehol. Mialatt mi Évikével foglalkoztunk, ő odább állt.

— Ejnye, de furcsa fiu, szólt apácska. Látszik, hogy szinte terhére van a köszönet. Még a nevét sem tudjuk igazán; csak annyit értettem meg, hogy Peregé. No, de majd rátalálok. Emlékszem, hallottam egy ilyen nevű ügyvédről. . . az bizonyosan az apja. Majd módját ejtem, hogy találkozzunk vele. Olyan derék, szerény fiúnak látszik, hogy szeretném, ha Ödönnek ilyen pajtása volna.

— Oh, én magam is szeretném, mondá Ödön. Hát ha íránk neki, hogy látogasson meg, vagy pedig mi mennénk el hozzá?

— Majd meglátjuk, mit tegyünk. De most már menjünk tovább, a hová indulunk.

Ez megint eszünkbe juttatá, hogy Évike bábujának megvételére indultunk ki a házból. Nem is késlekedtünk tovább, hanem mentünk a nagy játékos boltba, a hol nagy bőségben válogattunk. Annyi bábu volt ott, szebbnél szebb, hogy bizony nehéz is volt a választás. Évikének mindig az tetszett legjobban, a melyik épen a kezében volt, míg Szidike igyekezett neki jó tanácsokat adni; ellenben Ödön elfordult s a boltban levő egyéb holmit nézegette, mert úgy vélte, hogy olyan nagy diákembernek már nem illik holmi leányos játékszerrel törődni.

Sok válogatás után Évike végre mégis megállapodot az egyik bábunál, hogy azt szeretné legjobban. Apácska meg is vette neki.

Mikor így elvégeztük a dolgunkat és kimentünk a boltból, megint csak az Évike megmentőjére fordult a beszédünk, mert apácska sajnálkozva mondá:

— Kár, hogy az a fiu úgy elsietett. Szerettem volna, ha most velünk jön egy kis csemegére a cukros boltba.

Ezt nagy örömmel hallottuk. Apácska néha, mikor vagy nagyon jó kedve volt, vagy meg akart minket jutalmazni, elvitt a cukros boltba s ott kedvünkre válogathattunk a sok jó süteményben. És mivel ezt mi nagyon szerettük, őszintén kívántuk volna, hogy jusson a jóból a mi derék barátunknak is.

— Csakugyan kár, hogy oly gyorsan elment, szólt Szidike. Milyen jó volna, ha most együtt mehetnénk csemegézni.

Ekkor Ödön felkiáltott:

— Ott van ni! Amott a sok ember közt. . . mintha valami bajban volna.

Csakugyan ott volt, nem messze az utca tulsó végén, sok embertől körülvéve. De ami leginkább meglepett, az volt, hogy egy rendőr is állt ott és karon fogva tartotta barátunkat.

Természetesen mi is oda siettünk s épen mikor odaértünk, Peregi barátunk így szólt a rendőrhöz:

— Már mondtam, hogy nincs pénzem, tehát nem fizethetek. Az apám nevét pedig nem mondom meg, punktum.

Ezt olyan bátran, merészen mondta, oly daczosan szembe nézett az emberekkel, mintha nem is az a szerény, félénk fiú lett volna, a kit nem rég láttunk. Egészen kicseréltnak látszott.

Apácska közelebb ment és kérdezte, mi a baj? A rendőr felelt:

— Ez a fiú csupa pajkosságból betört ennek a boltnak a tükörüveges ablakát s most nem akarja megfizetni, sem a nevét megmondani.

— Holnap megfizetem, már mondtam. Becsületszóra mondom.

— Jaj barátocskám, az ilyen vásott fizkő szavára nem sokat adunk, viszonzá a rendőr. Neked bizonyosan nincs anyai pénzed, hogy megtérítsd a kárt. Ha nem mondd meg a nevedet, hát akkor bekísérlek a börtönbe, ott majd jobban megmondolhatod a dolgot.

Barátunk ettől a komoly beszédétől sem ijedt meg, inkább nagyot nevetett rá s jó kedvűen szólt:

— A börtönbe kísér? Köszönöm, abból nem kérek. Nagyon érdekes lehet ugyan, de már csak inkább otthon vacsorálok. És, ha már olyan nagyon kíváncsi a nevemre, hát megmondom, hogy Peregi

Gabi a nevem, az apám pedig Peregi ügyvéd és a Dunaparton lakunk. Egy ilyen hitvány ablak árát pedig, ne féljenek, a zseb-pénzemből is ki tudom fizetni.

Nagyon csodálkoztunk, mikor mind ezt hallottuk. Mennyire tévedésben voltunk Gabi felől! Az imént, mikor Erzsikét megmentette, szinte tulságosan szerény, illedelmes fiúnak látszott, a ki zavarba jön, ha beszélnie kell; pedig ime, épen ellenkezőleg, ugyancsak merész, sőt jóformán hetvenkedő fiú, a ki pajkos csinyeken törí a fejét és csöppet sem röstelli, mikor rajta kapják. Apánknak ez a dolog nem igen tetszett, de azért így szólt:

— No, hozzuk csak rendbe ezt a dolgot. Hiszem, hogy ez a kis barátom csak véletlenül törte be azt a drága ablakot. Megfizetem az árát, tartozom vele, mert ez a derék fiú a kis leányom életét mentette meg. Most én mentem ki a keletlenlenségéből. Itt az ablak ára, vegyék.

Elővette tárczáját és kifizette az összeget, melyet a károsult boltos mondott. Az emberek szét oszlottak s a rendőr eleresztette Gabit, ki így szólt apánkhöz:

— Köszönöm a jóságát, bizony nagy hinárba másztam bele. Csakhogy szerencsésen ki is másztam... köszönöm, hogy kiségitett.

Ezt oly jókedvűen mondta, hogy megint megbékültünk vele. Különösen Évike egészen boldog volt, hogy kedves barátjával együtt lehet. Kézen fogta és nem is eresztette.

— Ugy-e apácska, velünk jön Gábor? kértük apánkat.

— Természetesen. Azaz, ha neki kedve és ideje van, nagyon szeretném,

ha velük
ozsonná

élenker
vagyok

B
csinos
rakva,

volna
jobba

vizsg
válas
nyel.

ha velünk jönne a cukrászhoz egy kis
ozsonnára.

— Hogy ne mennék! mondá Gabi
élénken. Az efféle jónak nagy barátja
vagyok.

Bementünk egy cukros boltba, hol
esinos asztalok voltak, székekkel körül-
rakva, a vendégek számára. Letelepdtünk

egy asztal mellé s apánk ránk bizta, hogy
kiki rendeljen, amire kedve van. A nagy
terem tulsó végében hosszú asztalon és
üveges szekrényekben volt felhalmozva a
sokféle jó sütemény, onnan hozta a kiszol-
gáló leány, amit rendeltünk. Apánk
biztatta Gabit:

— Rendelj te is amire kedved van.

TENGERÉSZ GYERMEKEI. (Lásd a 287. lapon.)

— Köszönöm szépen... ha szabad
volna, oda mennék a nagy asztalhoz, ott
jobban tudnék választani.

— Csak menj és válassz.

Gabi oda ment és fürkésző szemmel
vizsgálta végig a sokféle csemegét. Végre
választott és egy nagy darab sütemény-
nyel tért vissza, mely tejszínhabbal volt

megtöltve. Oly jóízűen ette, hogy Ödön is
megkivánta.

— Ha kedved van rá, végy olyat.
mondá apácska. Én attól tartok ugyan,
hogy ez nem a legegészségesebb, de ha
már épen kívánod, egyél olyat.

Ödön hozott magának abból a süte-
ményből s lassan eszegette, mert kissé

nagyon is édes volt. De Gabi mihamar elkészült a magáéval s látszott rajta, hogy még többet is szeretne.

— Elfogyott? szólt apácska jókedvűen. No, hát csak menj és válassz magadnak még valamit... azt tanácsolom, keress ki valami jobbat, ami nem olyan émelygős.

Gabi nem sokat kínáltatta magát s nem sokára visszatért egy nagy darab süteménnyel, melyből szinte csurgott a mézédés barack-íz. Ekkor Ödönnek is ilyenre támadt kedve. Apácska kissé össze ránczolta a homlokát, de azután csak rá hagyta, hogy vegyen ő is olyat.

— Van ott még másféle is, az talán még jobb, szólt Gabi, gyorsan elkészülve a maga darabjával.

— Talán még megkóstolnád? kérde apácska.

— Meg biz én, ha szabad volna.

— Félek ugyan, hogy megárt, de ilyen nagy fiu már tudhatja, mikor elég neki. Ha még nem lesz sok, hát csak kóstolj bele.

— Oh, nekem még nem sok, mondá Gabi saztán Ödönhöz fordulva, hívta, menjenek együtt választani.

Egy-egy nagy darab süteménnyel tértek ismét vissza, melyben valami piros töltelék volt. Gabi csak oly mohón ette, mint az elsőt, de Ödön már nem igen tudott vele megbirkózni. Csak úgy immel-ámmal ette, végre le is tette.

— Már nagyon sok volt, nem bírok többet megenni.

Gabi nagyot nevetett.

— No, akkor én különb legény vagyok. Én még akár hármat is megenném.

Annyi bizonyos, hogy sem azelőtt, sem azután soha sem láttunk olyan fiut, a ki annyi czukros süteményt birt volna elfogyasztani, mint Gabi. Az igaz, hogy nem is igen volt módunkban, hogy sokat lássunk effélet, mert apácska nem vitt többé a czukrászhoz. Nem tudom miért.

Mialatt ott csemegéztünk, Évike folyvást nagy gyönyörűséggel és mosolyogva nézett Gabira, a kit ő különösen a maga saját jó pajtásának tekintett. Beszélt is hozzá mindenféléről, mutatta neki szép új bábuját s eldicsekedett, hogy otthon milyen szép nagy cziczája van.

— Szereted a cziczát? szólt Gabi. No, adhatnék én neked egy szép fekete kis cziczát, annál szebbet bizonyosan nem láttál még. Még egészen kicsike.

— Jaj de szeretném! Akkor két cziczám volna!

Csemegézve, beszélgetve vigan voltunk, míg nem végre haza kellett térni. Gabi elkisért a kapunkig, s ott apánkig szólt hozzá:

— Itt lakunk. Ha atyád megengedi, hogy ellátogass hozzánk, szivesen fogunk mindig látni. Remélem, jó barátok lesztek Ödömmel.

— Oh, az bizonyos. Én szeretem, ha mentül több pajtásom van.

Elégedetten tértünk haza s egész estig volt miről beszélünk a kis kirándulás sokféle apró eseményeiről. Alig tudtuk magunkat rászánni, hogy a tanuláshoz is hozzá lássunk egy kicsit. De mégis csak ráfanyarodtunk, mert Ödön igen pontos tanuló volt, Szidike pedig, mivel már hideg és sötét volt odakint, szintén legokosabbnak találta, ha feladványaival készül

el. Évike pedig a bábut mutogatta a Bibi cziczának, magyarázva neki, hogy ez még szebb, mint a régi volt. A czicza kétségkívül el is hitte.

Mikor elkészültünk a dolgainkkal, épen arról kezdünk újra beszélgetni, hogy az a Gabi csakugyan derék egy fiu, nagyon jó, hogy megismerkedtünk vele. Aki bátran megment egy kis leánykát a veszedelemből, az derék fiu, még ha véletlenül ablakot tör is be és sok süteményt eszik is. Egyszerre kopogtatás hallatszott az ajtón s a következő pillanatban — Gabi lépett be.

— Hamar eljöttem, ugy-e? De megígértem Évikének, hogy neki adom a kis fekete cziczát, hát elhozta.

Volt öröme Évikének! Csakugyan igen kedves czicza volt és az öreg Bibi nem hiába nézett rá gyanakvó szemmel, méltán félhetett, hogy ezentul már nem ő lesz a kedvencz. Hagytuk játszani a cziczákkal, mi pedig Gabival mulattunk.

— Épen jókor jöttél, mondá Ödön. Már elkészültem a leczkémmelel.

— Elkészültél? Talán bizony tanultál is, mióta hazajöttél?

— Hogy ne? Készen kell lennem holnap reggelre.

— Én bizony nem vesztegetem efféle az időmet. Reggel, mielőtt az iskolába indulok, elolvasom a leczkémet, akkor mégis csak megmarad annyi a fejemben, hogy tudok valamit.

— Melyik iskolába jársz?

— Egy magán-intézetbe.... apám azt mondja, hogy ott jobb nekem... No, én nem mondhatnám, mert az igazgató kegyetlenül szigorú, aztán kevesen va-

gyunk, hát minduntalan sorát keriti, hogy velem bajlódjék.

— De hát akkor annál inkább jól el kell készülnöd, mondá Ödön. Ha írásbeli dolgozatod van, azt csak nem hagyod reggelre?

— Oh, azzal is hamar elkészülök; van egy jó pajtásom, az mindig kölcsön adja a magáét, leirom és nem kell a fejemet törnöm.

— De hisz azt nem szabad... és nem is szép dolog, pattant ki Ödön.

— Bánom is én, csak ha kényelmes. Nagyobb baj az, hogy az ember néha bajba kerül vele. Tegnap is ráismert a tanár, hogy nem a magam dolgozata. Volt hadd el hadd! No, az sem baj. Szokva vagyok hozzá, hogy minduntalan belekerülök valami hinárba. De szerencsére legtöbbször ki is menekülök. Csak a múlt héten is... no, abba ugyan bele rekedtem... hanem azért még sem bánom, mert nagyon jó tréfa volt.

Kértük, mondja el, miféle tréfa volt az?

(Folytatása következik.)

VIGASZTALÁS.

(Képpel a czimlapon.)

GYORS lábakon járó
Kedves lovam Ráró:
Unod a rabságot?
Buslakodol? Persze!
Istálló rekessze
Te neked nagy gátod.

Erős závár, lakat —
Nem szabadíthatlak,
Keserves a rabság!
No, ne vágj bus képet!
Hozok, Ráróm, néked
Sós kenyér darabkát.

HUGOM SIRJÁN.

KIS TEMETŐ falu végen —
Ottan pihen régen, régen
Az én édes kis testvérem.

Virágot vittem sirjára —
Az ágról egy kis madárka
Rárepült a sír virágra.

Ide hajolt, oda hajolt,
Édes hangon kis dalt dalolt —
Tán kis hugom áldása volt.

FURCSA VILÁG

vagy

Vad Laczi kalandjai szárazon és vizen,
légben, égben és mindenfelében.

— Mesés história számos képpel. —

(Folytatás.)

AGYOT aludt Laczi. Nem veheti
tőle senki rossz neven, mikor
annyi viszontagságon esett át szá-
razon, vizen, levegőben, szárnyas paripán
és vízi szörnyetegen. Akárki is bele fáradt

volna, és én magam sem mernék dicse-
kedni, hogy könnyű szívvel vállalkoznám
ilyen kalandokra.

De már a ki benne van, csak keresztül
vergődik valahogy és Laczi barátunk tu-
lajdonképen nem is nagyon bánta, ami vele
történt. Mikor már jó sort aludt, még
ott maradt fekvé s behunyta szemmel, fél-
álomban lustálkodva pihent és gondolko-
zott, hogy ha most újra talpra áll, mihez
fogjon?

— Legelőször is az volna jó, ha va-
lami harapni valót találnék, gondolá. Már
szinte elszoktam az evéstől, pedig nagyon
rám férne. Mióta hazulról elmozdultam,
nem igen kopott a fogam a harapásban.
Pedig annak van már talán esztendeje is!

Fölkült és kidörzsölte szemeiből az
álmot. A kik körül álltak, a kíváncsi tücs-
kők, szöcskék, ijedten futottak el.

— Jaj, jaj! Ez valami veszedelmes
óriás! Mindjárt megesz mindnyájunkat!
Fussunk!

Laczi hallotta, hogy mozog és zizeg
körülvette valami.

— Mintha szólt volna valaki...
vagy talán csak egérczinczogás volt?

Szétnézett és látta a menekülőket.

— Hohó! Ne fussatok, kedves barátaim! Jertek vissza! Nem bántalak én! Jertek no, legalább azt mondjátok meg, hol vagytok?

De biz azok nem álltak meg, talán a világból is kifutottak.

— Ha meg nem álltok, hát fussatok mind a vizig szárazon, dörmögte Laczi. Majd csak akad más valaki is, aki utba igazit.

Fölkelt és megindult. Ment a merre a lába vitte, mert úgy sem tudta, jobbra kell-e mennie, vagy balra. Nem is ment nagyon sokáig, midőn örvendve kiáltott fel:

— Ott látok valakit... puskás vitéz. Hé, barátom!.. te talán csősz vagy ebben határban?

Az volt csakugyan, még pedig nyul koma. Ezt Laczi nagyon természetesnek

találta, mert ha a felfordult világban jár, hát nem lehet más a vitéz puskás, mint a bátor nyul. Meg is állt a csősz és illedelmesen köszönt.

— Szolgálatjára uraságodnak, én vagyok a határcsősz. Az én kötelességem vigyázni, hogy baj ne essék atyámfiában. És ha szabad kérdezni, kihez van szerencsém, mit keres itt a mi határunkban?

— Hja barátocskám, azt nem lehet oly hamar elmondani. Messzi földről jövök, utaztam szárnyas paripán, egérfogaton, gyík hátán és czethalon, földön, vizen, levegőben és most már meg akarok egy kicsit pihenni, ha ugyan ez méltó ország arra, hogy itt töltsen az időmet. Hol is vagyok itt?

— Nyulországban. A legszebb és legvitézesebb nyulak országában.

— No, nyulékat szeretem, kivált sütve. Épen most egy csöppet sem bánám, ha egy sült nyulat kaphatnék.

— Azzal nem szolgálhatok, mert a mi izlésünk egészen másforma, mi nem szeretjük, ha megsütnek minket.

— Kár! Pedig az nagyon kedves szokás. Nálunk otthon soha sem panaszkodik a nyul, mikor a tálban fekszik. Azok ám a derék nyulak, kedves csősz barátom.

— Biz' az nagyon szép és vitézi dolog tőlük. De talán itt is akad olyan vitéz, aki kész volna megsütnetni magát.

— Vezess oda hozzájuk. Majd megmagyarázom én nekik, mi az igazi derék nyul kötelessége.

— Megteszem szívesen. Csakhogy atyámfiai kissé gyanakodó természetűek. Ha így lép eléjük, tized teszek egyre, hogy megfútnak már messziről. De ha felöltöznek a mi bőrünkbe, akkor talán még királynak is megválasztanák.

— Nagyon jó lesz, az még úgy sem voltam.

A vitéz nyulesősz mihamar szerzett egy nyulbőrt s ezt Laczi felöltötte magára. Kissé szűk volt ugyan, de hát nem volt

miben válogatni. A ki épen akarta, nyulnak nézhette.

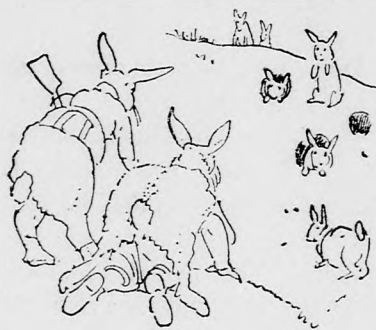
— Nem kell épen minden nyulnak egyformának lenni, mondá Laczi. Én messze földről jöttem, ott ilyenek a nyulak. Most már vezess oda atyádfiaihoz, nagyon szeretnék velök megismerkedni.

Mentek, mentek, mendegéltek, hegyen-völgyön keresztül, ami nagyon lassan ment. Mert Laczi, miután már felesapott nyulnak, kénytelen volt négykézláb járni, amit ő otthon sokszor próbált ugyan mulatságból, de csak kis darabon, míg most tüskén-bokron kellett átgázolnia. De új barátja így kívánta.

— Máskülönbefutnak vitéz atyám fiai, mondá. Mi arra használjuk mind a négy lábunkat, hogy járunk rajta. Csak ritka nagy ünnepen állunk két lábra.

— No, majd a míg én itt leszek, mindig ünnep lesz és mindenki köteles úgy járni, mint én.

Végre eljutottak Nyulvárra. Ovatosan közeledtek s a vendég láttára minden felől előbujtak a tapsifülesek rejtekük-

ből. De bár a maguk igazi atyjafiát is ott látták a vendég mellett, nem igen bíztak benne. Gyanakodva nézegették és futásra, elbúvárra készen állottak.

— Ugy látom, nehéz lesz közéjük jutni, mondá Laczi. Pedig én már megelégteltem ezt a sétát. Tudod mit, barátcskám? Menj előre hozzájuk és mondd meg nekik, hogy híres vendégek érkezett, a ki a világ végéről jött, hogy megtanítsa őket, milyenek legyenek, ha igazi, jeles nyulak akarnak lenni. Eddig csak vadon éltetek, de én már jártam iskolába, majd tartok nektek leczkét, a melyet még soha sem hallottatok. Téged pedig, ha én leszek nyulkirály, megteszlek valamennyi káposz tászkert fő csőszének.

Már ennek az ígéretnek a vitéz nyulesősz nem állhatott ellen. Sietett előre és mihamar összegyűjté az egész atyafiságot; aztán elmondta nekik, milyen jeles és nevezetes vendég tisztelte meg látogatásával országukat.

— No már ez valami, mondák a nyulak. Az ilyen kitünő vendéget illő módon

kell fogadni. Rögtön menjen ünnepi küldöttség hozzá és üdvözlje.

A legelőbbkelő nyulak álltak össze, ünnepi köntösbe öltöztek és megindultak a jeles vendég üdvözlésére. Levett kalap-

pal közeledtek és gyönyörű beszédet mondtak a jeles vendéghez.

— Hallottuk hírét, hogy messze földről, a világ végéről jöttél el ide mi hozzánk, mondá a küldöttség vezére. Ez nagyon nagy tisztesség reánk nézve s igen örvendünk, hogy ilyen világlátott rokont láthatunk magunk között. Még inkább örvendénk, ha te is jól éreznéd magadat itt közöttünk. Csak szólanod kell, és mindent megteszünk, amit kívánsz.

— Még ilyen okos beszédet sohasem hallottam, felelé Laczi s ezt csakugyan őszintén mondta. Ha mindent megtesztek, amit kívánok, akkor bizonyos, hogy jó barátok leszünk. Most a legelső kívánságom az volna, hogy szeretnék ebédelni.

— Rögtön lesz ebéd, még pedig disz-ebéd. Mihelyt hírét hallottuk, hogy ilyen jeles vendégünk érkezett, azonnal megrendeltük a lakomát.

— De aztán jó legyen ám!

— Ami jót csak tudunk, mind az asztalon lesz.

— És együtt legyen mind, a ki csak szép és kövér nyul van. Mert nagyon fontos dolgot akarok elmondani. És csak ha követitek szavamat, akkor fogom igazán tudni, hogy jóra való nyulak vagytok-e?

— Rajta leszünk, hogy meg légy elégedve.

Elvezették a terített asztalhoz és oda gyűlt a hány szép kövér nyul csak volt. De biz az ebéd nem igen volt Laczinak inyére. Nem volt ott egyéb, mint kelkáposzta levele és vizecske. Legföljebb holmi édes gyökerekből kotyvasztott még becsináltat a nyulszakács. Mert hát a nyulak nem esznek pecsenyét.

— Nekem pedig az kell, szólta Laczi. Megálljatok csak, kedves ayámfiak, mindjárt megmagyarázom én nektek.

Felállt a székre és csöndet intett. Mindnyájan nagy figyelemmel hallgatták, amint szólni kezdett. Szólt pedig ekképen:

— Kedves barátim! Ti engem lakomára hívtatok és bizonyosan azt akartátok, hogy jól lakjam. Csakhogy ilyen ebéd mellett én éhen maradok, az pedig nagy szégyen, ha valaki vendéget hív és a vendég éhen marad.

A jó nyulacskák meghökkentek.

— Ejnye, már ezt nagyon röstelljük, szólt az öreg nyul. Pedig a legjobb csemegéinket szedtük össze.

— Meghiszem azt. Csakhogy ti nagyon tudatlan nyulak vagytok; látszik, hogy nem jártatok a világban. De én majd megtanítalak egy kis bölcseségre. Hát legelőször is tudjátok-e, mi a jóra-
való nyul legfőbb feladata?

— Már hogy ne tudnók? szólt egy öreg nyul. Az, hogy a legkövőbb növényeket keresse ki magának.

— Nem tudsz semmit, kedves barátom. A jóra-
való nyul legfőbb feladata az, hogy jó pecsenye legyen. Mire való volna a nyul, ha nem pecsenyének? A nyul csak arra való, hogy megegyék. Én pedig azért nagyon szeretem a nyul-pecsenyét s azt kívánom, hogy közületek mindennap jelentkezzék egy-egy, aki meg akarja süttetni magát. Ez pedig annál bizonyosabban meglegyen, mert különben magam csipem meg a legelsőt, a ki a kezem ügyébe esik.

A nyulak megszeppentek. Laczi pedig fenyegetőleg emelte föl a kezét. És ekkor

a hirtelen mozdulattal leesett róla a nyulbőr, s a nyulacskák látták, hogy nem az ő fajtájokból való, a ki így fenyegeti őket. Nem is köllött nekik több, ott hagyták a pompás lakomát s a hányan csak voltak, úgy elszaladtak, hogy hirmondó sem maradt közülök.

Laczi barátunk nem volt meglegedve szónoklatának ezzel a hatásával.

— Hová szaladtok, no? Ne fussatok, ha mondom! Hiszen nem akarlak mindnyájatokat megsütni, csak szépen sorjában egyiket a másik után. Jertek vissza!

De biz azok nem hallgattak a szép szóra és nemcsak vissza nem tértek, de még csak hátra sem néztek.

— Nem jösztok? No hát akkor utánatok megyek s a kit elfogok, annak lesz nemulass! Rögtön kitekerem a nyakát és megsütöm.

Futott is utánok, de ezt ugyan hiába tette. Nem birt velök versenyezni, s mire félig-meddig közel érte volna őket, már

mindnyájan szerencsésen bemenekültek földalatti rejtekökbé.

Ez már nem jól volt, Laczi nem volt meglegedve magával.

— Tessék! Oda a jó nyulpecsenye! Pedig mennyi volt! Nem kellett volna

beszélni, hanem mindjárt fülön fogni valamelyiket. Most látom, hogy csakugyan igaz az, hogy a ki sokat fecseg, nem érczél s először kell gondolkodni, azután beszélni.

De már ez most késő bölcsesség volt. Megpróbálta hívogatni, csalogatni elfutott barátait — hiába; úgy elbujtak, hogy a hosszú fülök sem látszott ki.

Vakarta Laczi a füle tövét, hogy mitevő legyen, mikor ott termett mellette a furfangos görény, a ki messziről nézte az egészet.

— Szeretnél hozzájok férni és nem tudod miképen, ugy-e? No, én adhatok jó tanácsot.

— Azt nagyon szívesen veszem. Talán ide kölcsönzöd a puskádat?

— Mi hasznát vennéd? A nyulak nem fognak kisétálni, hogy agyon lövésék magukat. Tudok én annál okosabbat.

— Halljuk hát!

— Kérd meg öreg vakondok barátunkat, hogy ássa ki őket a vermükből, akkor fülön foghatod őket.

— Biz igaz a!

Mindjárt el is ment az öreg vakondokhoz és megkérte. Az pedig, mivel nagyon szeretett különben is turkálni, rögtön fogta szerszámait és munkához látott. Már jó mélyen leásott a földbe, mikor eszébe jutott valami.

— És aztán mi lesz a fizetésem?

— Azt biz én nem tudom, felelé Laczi őszintén.

— Már pedig ingyen nem dolgozom. Hanem megalkudhatunk könnyen. Én megszerzem neked a nyulpecsenyét, csak hogy ezalatt nem járhatok a magam dolga után. Tehát te fogj nekem ötven kövér bogarat.

— No már olyan bolond mesterségre nem adom rá a fejemet.

— Nem? No hát akkor én sem.

Ezzel a vén vakondok össze szedte a szerszámait és odább állt. Ekképen Laczi teljesen elesett a nyulpecsenyétől.

(Vége következik.)

AZ ELÉGEDETLEN HARANG- VIRÁG.

OHÁVAL borított szikla alján, illatos fenyőfák árnyában élt egy kis harangvirág.

Virágtársai, ugyszintén a napsugár, a szellő és az eső gyöngéd szeretettel igyekeztek kedvére lenni; de a kis virág durczás volt és nem tetszett neki semmi.

— Milyen unalmas itt az élet! panaszkodék. Bár csak leszakitana valaki és elvinne innen! Látnám a szép világot ott künn, kis fiu, kis leány bokrétába füzne, pompás rózsák közt virithatnék, ha csak egyetlenegy napig is... örömezt halnék meg azután. De így?...

A kis virág bágyadtan csüggeszté le kék fejceskjét.

— Oly lankadt vagyok! sohajta. Semmi örömem, bár csak meghalnék!

Az üde szellő meghallotta a kis virág panaszát és gyöngéden lengett körülötte, hogy felüditse.

De a kis durczás a helyett, hogy hálás lett volna érte, rá kiáltott:

— Takarodjál, te durva szellő! Nem szeretlek!

A szellő elszomorodva távozott.

Tikkasztó hőség lett. A kis harangvirág nagyon betegnek érezte magát; oly bágyadt lett, hogy megszánta a fényes nap és felhőt vont ragyogó arcza elé, hogy forró sugarai ne bántásák a kis virágot.

De a kis hálátlan, alig hogy meglátta a felhőt, felkiáltott:

— Vonulj el, felhő! Ugyan hogy

lehetsz olyan kiméletlen, hogy efogod tőlem a napot!

A felhő elvonult és a nap sugarai oly izzóan sütöttek a harangvirág kék fejceskéjére, hogy a szegény tikkadtan és félájultan hörgé:

— Vízet! Vízet!

És jött sietve a harmat, gyöngéden ellepve a lankadt virág kelyhét üde, hús cseppjeivel.

De a durczás ráförmedt:

— Eh, hát mondtam én, hogy megfürösszél?

Elmult az éj. A nap fölkelte, áttört a fenyőfák ágai közt, bearanyozta a sziklát, a mohát és a felüdült kis harangvirág himporos kék fejceskjét és tündöklő gyémánttá varázsolta a harmatsöppet, mely a kelyhében fénylett.

Nem sokára egy kis fiu jött arra, meglátta a szépségben ragyogó harangvirágot és leszakitotta. Egy ideig gyönyörködött benne, de egyszerre tarka, szép pillangó keltette föl a figyelmét. Utána futott és hogy könnyebben megfoghassa, eldobta a virágot.

A kis virág megborzadt, mikor a földre hullott

— Jaj nekem! sohajta. Jaj de rosszul vagyok! Elszáradok! Jöjj, kedves szellő, lengj körül és üdits fel!

A szellő örömezt sietett segítségére. Lágyan, édesen csókolta halvány szirmai, — de már késő volt.

— Nap, óh ragyogó szép nap! fohászodék a szegény kis virág. Oly nagyon fázom!

És a nap elküldte legmelegebb sugarait, hogy melengessék, vigasztalják a

beteg ki
fölemeln

—
föl egy p
Jöt

virág ma
hogy ez
jesen ell

—
Milyen
nöm jó
És

TEN
F

beteg kis virágot, de ez már nem bírta fölemelni bágyadt fejcskáját.

— Eső, édes eső! Jer, oh jer, üdíts föl egy pár csöppel!

Jött sietve az enyhe eső, de a kis virág már oly gyöngye volt s úgy elfonnyadt, hogy ez sem segíthetett rajta. Végre teljesen elhervadt.

— Oh, miért is vágytam el tőletek! Milyen jók vagytok ti mindnyájan! Köszönöm jószágtokat.

És meghalt.

TENGERÉSZ GYERMEKEI.

(Képpel a 277. lapon.)

FIUMEI gyermekek

Egy csoportban ülnek,

A ragyogó tengernek

Búsulva örülnek;

Búsulnak, ha a hajó

Messze száll apával.

Mikor jő? Ki tudja, oh!

Tán havak multával.

Örülnek, ha atyjukat

Gözös vissza hozza —

A sok kéz zsebet kutat,

S a ládát motozza.

Hozott kagylót ragyogót,

Édes belü kókust,

Papagályt rikácsolót,

Messzeföldi mókust.

S ami ennél kedvesebb:

Ott a házi csendbe

Vele együtt lehetnek

S ölelhetik rendre.

AZ ERŐSEBB.

— Példázat. —

POMPÁS enyhe nyári eső esett, fölfrissítve a növényzetet. Örült neki fű, fa, bokor s üde zölden új erővel nőttek új hajtásaik.

A mint újra kisütött a nap, egy kövér csiga előbujt rejtékéből.

— Most nagyon jó lesz legelészni a felfrissült zsenge hajtásoken. Ma nagy lakomát csapok.

Csapott is, csak úgy válogatott a sok jó, kedvére való növényben. Már úgy jól lakott, hogy mozdulni is alig bírt. De még épen ekkor pillantott meg egy zsenge kis növénykét, melyet kedve támadt megrágni.

— Már nem vagyok ugyan éhes, de ez még jó lesz csemegének.

A zsenge növényke remegve kérte: — Jaj, ne bánts! Mi jogon akarsz megölni?

— Kérdem is én azt! Erősebb vagyok mint te és tudok harapni, te nem tudsz, hát megeszlek.

Meg is ette, aztán lassan, kényelmesen sétált haza felé. Azaz csak sétált volna, de egyszer ijedten állt meg, mert egy nagy kacsza termett előtte, tátogatva éhes csőrét.

— Ni, milyen jó kövér csiga! mondá. Ezt megeszem ozsonnára.

— Jaj, ne bánts! rimázkodék a csiga. Mi jogon akarsz megölni?

— Bolondos csiga! Mintha én azzal törődném! En erősebb vagyok, bekaplak és azzal vége.

Be is kapta, meg is ette és elégedetten sétált odább, keresve több ilyen jó falatot. Még azonban nem sétált sokáig, midőn ravaszul leselkedve utána lopózott egy csavargó tolvaj és meglepte. Menekült volna a megrettent kacsza, de nem lehetett, mert a tolvaj megfogta.

— Epen ilyesmit kerestem, mondá elégedetten. Ma jó vacsorám lesz, ezt a kövér kacsát megölöm és megsütöm.

— Jaj, ne bánts! könyörgött a kacsa vergődve. Mi jogon akarsz megölni?

— Hiába vergődöl, kacsa pajtás. Én erősebb vagyok, kitekerem a nyakadat és megeszlek vacsorára.

Meg is tette, meg is ette. Tüzet rakott, megsütötte a kacsát és nagy lakomát csapott. Egyszerre azonban a torkához kapott. Amint nagy mohón falatozott, egy csont megakadt a torkán. És ekkor megjelent előtte a Halál az ő rettenetes kaszájával.

— Megfogtalak barátocskám, most már az enyém vagy, vége az életednek.

— Jaj, ne bánts! esdekelt a fuldokló. Mi jogon akarsz megölni?

— Mire való azt kérdeni? Én vagyok az erősebb, mindenek közt a legerősebb, hát lekaszálom az életet, mely elem akad.

És lekaszált, sirba vitte, mialatt gúnyosan mondá:

— Gonosz és oktalan, ki rosztat tesz, mert abban bizakodik, hogy ő az erősebbik s elfelejti, hogy mindenki talál magánál még hatalmasabbra és aki még a leg-hatalmasabb is, annál én mégis hatalmasabb vagyok. Ne bizakodjék el senki erejében, mert gyöngé minden, ami él s mozog, elmúlik gonoszságával együtt; csak a jótett emléke marad meg, az még nálam is hatalmasabb.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXV. köt. 16-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Mindenható Isten.

Helyesen fejtették meg: Fried Sándor és Margit, Pirnitzer Jenő, Vácsi Mariska, Domány Emma, Mariska és János, Uferbach Gizella, Végh Irén és Dezső, Markó Matild, Körmeny Elvira, Szabó Aranka, Weisz Boriska és Miksa, Árkövy Rikárd, Vajda Irén, Freund Jenő, Hertzka Ágnes és Róbert, Halm Olga, Nagy Ilona és Mária, Kremnitzky Emike, (kinek az írása? F. b.) Lindenbaum Bódog, Weitzen-dörfer Ilona, Pirnitzer Ida, és Kornélia, Etlényi István és János, (nem illik beporozni az írást. F. b.) John Gyula, Schönfeld Viktor, Papp Aranka, Geiger Teréz és Lóri, Degenfeld Augusta és Katieza, Schwartz Áron. Nagy-perkátaí zárda növendékek, Mihálkovics Leonka, Böhm Jolán és Erzsi, Olivay Janka, Neumann Dezső, Tenenbaum Gábor, Pfeiffer Gyuluska, Záborszky Anna, Szalay Jolán, Payr Ede, Grötschel Emma, Faschó-Moys Marianne, Morvay Sarolta és Ida, Pfannl Jenő, Margalit Tilda és Jenő, Millner László.

*

A »Kis Lap« XXXV. köt. 15-dik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag be- küldték: Papp Aranka, Posztóczky Margit, Ehrenfeld Giza, Tömöry Géza.

KÉPREJTVÉNY.

REJTETT SZÓ.

— Mi ez a hat? —

1. Pyramis.
2. Numa Pompilius korabeli pénz.
3. Visegrádi rom.
4. Lehel kürtje.
5. Ó-testamentom.
6. Gülbaba sirja.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület.
Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.